

Playing Ground

Εγκαίνια: 10/10, 20:00

«Σε αυτήν την ένταση, την απόλυτη παράδοση, τη δύναμη της παραφροσύνης εντοπίζεται η πεμπτουσία, η πρωταρχική ποιότητα του παιχνιδιού».

Huizinga, J.

Η νηφαλιότητα και παραφροσύνη, ο ορθολογισμός και ο συναισθηματισμός, η αίσθηση της ύπαρξης του σκοπού και αυτή της απουσίας του κατασκευάζουν διαρκώς ευμετάβλητους, ενδιάμεσους χώρους. Σε αυτό το ευάλωτο και διαρκώς εξελισσόμενο έδαφος, αμφισβητώντας την αναγκαιότητα των δίπολων εντοπίζεται η πρακτική του παιχνιδιού. Εκεί όπου αναδιαρθρώνονται ελεύθερα τα ιεραρχικά σχήματα, αμφισβητείται η κανονικότητα και καλούμαστε να επανεφεύρουμε τον κοινό τόπο.

Το παιχνίδι, διαρκώς παρόν στην σύγχρονη κουλτούρα βρέθηκε να είναι είναι αντικείμενο πολύπλοκων και συχνά ευρηματικών μηχανισμών ελέγχου ακριβώς εξαιτίας της ανατρεπικής και απρόβλεπτης φύσης του: την απόλυτη ταύτιση του με την με την παιδική ηλικία, την αφέλεια και τη νωχελικότητα, τη χρήση του ως εκπαιδευτικό μέσο διάδοσης των κοινώς αποδεκτών αξιών και συμπεριφορών. Κατά τη διάρκεια του 20^{ου} αιώνα στο πλαίσιο μια ευρύτερης επικοινωνιακής στρατηγικής που αφορούσε την στροφή στο συλλογικό, οι πολιτιστικοί θεσμοί χρησιμοποίησαν το παιχνίδι και και την τέχνη για να εξυπηρετήσουν ένα νέο, κοινωνικά ευαίσθητο πολιτιστικό μοντέλο. Οι συμμετοχικές πρακτικές στην τέχνη και το δημόσιο πρόγραμμα των θεσμών σχεδιάστηκαν με βάση το τρίπτυχο: «παίξε-δημιούργησε-μάθε» και αποτέλεσαν απόπειρες διοχέτευσης της πρακτικής του παιχνιδιού στα ίδια κανάλια όπου παράγονται οι κυρίαρχες αφηγήσεις. Στην ίδια κατεύθυνση, οι καλλιτέχνες καλούνται να οριοθετήσουν τις φύσει παιγνιώδεις ενέργειες του πειραματισμού, της δημιουργίας και της διάδρασης με το υλικό και το άυλο προκειμένου να εναρμονιστούν με τις εξελίξεις της βιομηχανίας της τέχνης.

Ωστόσο, τα παιχνίδια χωρίς επίβλεψη έχουν τη δυνατότητα να εξελιχθούν απρόσμενα, να παράξουν ενοχλητικές συνθήκες, αδιέξοδα ακόμα και απειλητικά περιβάλλοντα. Διαρρηγνύοντας τη συνθήκη του χρόνου και του χώρου και κατά συνέπεια τις δομές και τους ρόλους που οικοδομούνται πάνω σε αυτές, δημιουργούν τα δικά τους, ανεξάρτητα πεδία μάχης. Σε αυτά τα σκοτεία, ρευστά πεδία της σύγκρουσης, της παρορμητικότητας και της υπέρβασης του φανταστικού οι καλλιτέχνες και άλλοι παίκτες επισημαίνουν αυτό το οποίο απουσιάζει από το κανονικό: ό,τι έχει απορριφθεί, έχει παραβλεφθεί ή αποσιωπηθεί.

Ο Huizinga, το 1944 εκφράζοντας απροκάλυπτα την προτίμησή του στις παραστατικές τέχνες και την ποίηση ισχυρίζεται ότι η πρακτική εργασία που απαιτείται από τους «τεχνίτες» καθώς και η απουσία μιας «ορατής και δημόσιας δράσης» αφαιρεί από τις πλαστικές τέχνες την έννοια του παιχνιδιού. Δε μένει έτσι παρά να αναρωτηθούμε τι είναι αυτό που ζητάμε να ενσωματώσει τελικά η σύγχρονη τέχνη μέσα από τις δημόσιες παρεμβάσεις, τα συλλογικά εγχειρήματα και τον καλλιτεχνικό ακτιβισμό. Είναι πράγματι αυτό που επιδιώκουμε η οικοδόμηση κοινότητων και η εγκαθίδρυση ενός κοινού χώρου με

κατ'ουσίαν πολιτικές προεκτάσεις ή μήπως απλούστερα η ζωντανή, τολμηρή κι επαναστατική εμπειρία του να συμμετέχει κανείς σε ένα παιχνίδι;

Η **Ειρήνη Καραγιαννοπούλου**, η **Άννα Λάσκαρη**, η **Ειρήνη Μπαχλιτζανάκη** και η **Αναστασία Παύλου** διερευνούν το πιθανό έδαφος της έννοιας του παιχνιδιού μέσα από διαφορετικά μέσα, πρακτικές και χειρονομίες στον νέο χώρο της πλατφόρμας του **Automatic Transmission**. Μέσα στους επόμενους μήνες το **Automatic Transmission** θα επιδιώξει να δημιουργήσει ένα ζωντανό αρχείο που μελετά την έρευνα σχετικά με την έννοια του παιχνιδιού και του παίζει στην σύγχρονη τέχνη ανοίγοντας διεπιστημονικό διάλογο μεταξύ της εικαστικής έκθεσης, ερευνητών και του κοινού μέσω ανοιχτών συζητήσεων, εργαστηρίων, εκπαιδευτικών προγραμμάτων και προσθήκης υλικού στην διαδικτυακή πλατφόρμα του automatictransmission.gr. Το δημόσιο πρόγραμμα του χώρου θα εγκαινιαστεί στις **10/10** με την performance της **Κατερίνας Γιαννούλη** στα εγκαίνια της έκθεσης, στις **20:00**.

Επιμέλεια: Χριστίνα Πετκοπούλου

Automatic Transmission

website: automatictransmission.gr

address: Meg. Alexandrou 5, Kerameikos

mail: contact@automatictransmission.gr

Playing Ground

Opening: 10/10, 20:00

“In this intensity, this absorption, this power of maddening, lies the very essence, the primordial quality of play”. Huizinga, J.

Sense and insanity, logic and emotions, purpose and the lack of it, constantly shape susceptible in-between spaces. In those spaces, eternally evolving, questioning the existence of bipolar perceptions of life is where the practice of playing lies. Games and playing redistributing hierarchical schemes doubt normativity and invite us to reimagine the commonplace.

Constantly present in contemporary culture, play due to its abrupt and unexpected nature has been put under manifold and -one could claim- inspired control mechanisms: absolute connection with infancy or idleness, educationally tooled to infuse common principles and behaviors. In the 20th century, in the sake of the socially engaged communicational strategies, play has been used from arts institutions to propagate the inclusive cultural model. Participatory art practices, public programming built on the triptych of “play-create-learn” have functioned as attempts to orchestrate the notion of play and the playful practice of art into hegemonic narratives. Artists themselves, are invited to constrain their playful power of experimenting, creating, interacting with the material and the immaterial to pace with the prevalent art industry.

Playing however, when not closely supervised can lead to unexpected paths and create undesirable situations, dead ends or even threatening environments. Breaking the boundaries of time and space, thus the structures and the roles affiliated with space, time and economy, play creates a battleground of its own. In those dark, fluid places of conflict, passion and extraordinary imagination practitioners of art and other players point out what’s missing from the ordinary: the disdained, the overlooked and the silenced.

Huizinga, in 1944, evidently in favor of the performative arts and poetry claims that physical labor demanded from the “craftsmen” and the lack of “visible and “public action” exclude the element of play from the plastic arts. We can’t but ask ourselves what is contemporary art actually seeking to incorporate through public intervention, social engagement and activism in the past century? Is it to build communities, the establishment of a common ground profoundly political or simply the living, daring and revolutionary experience of taking part in games?

Irini Karayannopoulou, Anna Lascari, Irini Bachlitzanaki and Anastasia Pavlou explore the possible ground of the element of play through various practices, media and gestures in the recently founded space of **Automatic Transmission**. The following months, Automatic

Transmission aims to create a living archive on the notions of play in contemporary art and culture opening a dialogue between the show and researchers from interdisciplinary backgrounds through open discussions, workshops, educational programs and contributions on the online platform of the project space. The active public program will be engaged on the opening, **10/10** with the performance of **Katerina Yannouli**.

Curator: Christina Petkopoulou

Automatic Transmission

website: automatictransmission.gr

address: Meg. Alexandrou 5, Kerameikos

mail: contact@automatictransmission.gr